

NÚ KEYPMANNAHAVN – SEINNI PARÍS

– EG HAVI ALTÍÐ VITAÐ, AT HÁRFRÍÐKANARMÓTI SKULDI VERÐA MÍN LÍVSLEIÐ. AT SKAPA ER MÍN DREYMUR, SIGUR 32 ÁRA GAMLA MARIANN KLEIN IVANSDÓTTIR, SUM NÚ FER AT LATA SÍNA NÆSTU HÁRFRÍÐKANARSTOVU UPP – HESAFERÐ Í KEYPMANNAHAVN

Mynd: Alvar Haraldsen

SAMRØÐA

Barbara Holm
barbara@sosialurin.fo

Inni í vøkru hárfriðkanastovuni á Landavegnum í Havn eru Mariann Klein Ivansdóttir og hennara starvsfólk at finna hvønn dag, nærum alt árið runt. Í Royal Intercoiffure er nógv at gera – eingin ivi um tað. Men tað er heldur ikki uttan orsök, eins og tað ikki er uttan orsök, at Royal Hárfriðkan fyrri nøkrum árum síðani skifti navn til Royal Intercoiffure. Orsøkin til fína, útlenska heitið er, at Mariann í 2013 gjørdist limur í eksklusiva bólkinum av hárfriðkarum - Intercoiffure - sum verður mettt at vera ein felagsskapur fyrri heimsins bestu hárfriðkanir.

– Tað var ein dreymur, sum gekk út. Eg havi altíð ynskt mær at sleppa út um landoddarnar at arbeiða, og at sleppa at skapa hármóta. Og við hesum limaskapinum fekk eg tað netverkið, sum skuldi til, sigur Mariann.

Men tað var ikki bara bara, tí í felagsskapinum vóru fleiri, sum Mariann sá sum fyrimyndir. Og tá tú skalt góðkennast sum Intercoiffure limur, ja so skalt tú lúka ymiskar treytir og sína fram tíni kynstur.

– Eg skuldi vísa, hvat eg dugdi á stórari ráðstevnu í Danmark. Tað er tann harðasta lötan, eg havi havt í starvinum, tí eg var so fjálturstungin, sigur Mariann og minnst aftur á krevjandi dagin í Keypmannahavn.

– Men dagin eftir ringdi ein maður, sum var við á ráðstevnunum, og bað meg standa á odda fyri Elle Style Awards í Danmark. Tað var ein ordans lætti, tí eg væntaði tey fóru at blaka meg út aftur ella okkurt annað. Tað vóru tó bara nervarnir, sum tosaðu, sigur Mariann.

Og eftir krevjandi dagin í Keypmannahavn hevur heimurin staðið opin. Mariann hevur í fleiri umførum vitja á ráðstevnu í París, har hon sjálf hevur staðið á odda fyrri mótasýningar. Hon er leigað av ymiskum fyrireikarum uttanlands til at gera hár til mótasýningar, og hon var við til at skapa tann hármótan, sum altjóða merkið Balmain kunngjórði seinasta heyst.

– Í dag kann eg bara endurtaka tað, sum eg altíð havi sagt. Tað ber væl til at búgva í Føroyum og arbeiða uttanlands eisini, sigur Mariann.

Fyri hana hava Føroyar stóran týðning, hóast mong hava hildið tað vera ómøguligt at liva og virka á altjóða støðið her í Føroyum.

– Eg havi so mangan hoyrt, at eg

ikki hoyri heima í Føroyum. At eg ikki kann fylgja mínum dreymum, so leingi eg búgvi her. Men eg veit, at tað passar ikki, sigur Mariann.

At geva aftur til tað føroyska samfelagið liggur eisini inngrógið í vestmenningin á Landavegnum.

– Við at ferðast uttanlands og leita mær ráð og íblástur frá øðrum, kann eg eisini koma heim aftur til Føroya og geva nakað aftur til fakið og soleiðis menna tað, sigur Mariann.

Men hvar byrjaði karrieran? Jú, tað byrjaði alt í 2005.

Leyp úti tað

»Eg vil hava mína egnu salong«, segði unga kvinnan, og so bleiv í 2005, tá ið Royal Hárfriðkan læt upp á Landavegnum í Havn. At byrja sína egnu fyrirøku er ikki altíð eins lætt. Tað vita tey, sum hava roynt tað. Men hevur tú ikki roynt tað fyrr, ja so er vónleyst at ímynda sær, hvussu tað er.

– Eg minnst enn, hvussu skelkað eg varð um alt pappírsarbeiðið, sum skuldi gerast. Tað var nógv meira enn eg væntaði, sigur Mariann.

Men fyrsta tíðin stendur tó bjørt í minninum, tí Mariann slapp sjálf at avgera, hvussu dagurin skuldi vera, hvussu arbeiðsumstøðurnar skuldi vera

og so framvegis.

– Eg havi onkuntíð hugsað um, hvussu lógið tað er, at eg ikki var meira bangin fyrri at lata upp. Eg helt ikki tað var nakar kjansur fyrri, at tað kundi ganga galið, sigur Mariann og leitar fram minnini um gamlar dagar.

– Tað var sera skjótt, at dagarnir bara ikki strektu til. Eg arbeiðdi so at siga alt samdøgrið. Tá eg ikki arbeiðdi í salongini, gjørdi eg pappírsarbeiðið og so framvegis. Men eg vildi tað so nógv, at eg hevði einki ímóti at arbeiða alla tíðina, sigur Mariann.

At arbeiða nógv verður helst eisini partur av framtíðini hjá Mariann, tí í næstum letur hon upp sína nýggju deild í Keypmannahavn.

– Heimurin stendur opin. Næstu ferð verður tað vónandi París, sigur Mariann um framtíðina, sum ivaleyst er bjørt.

– At ongantið kenna seg trýsta ella bangna merkir, at tú stagnerar sum persónur. Eg elski at kenna trýst og merkja, at eg flyti meg á nýggjum flatum. Tað er tað, sum lívið snýr seg um, sigur Mariann, áðrenn hon vendar nösini aftur ímóti kundunum, sum skulu hampa seg áðrenn jólini koma.